

[Fuglsang.]

eller senere måtte finde på at gøre i denne sag. Jeg må erkende, at jeg var lidt bekymret over det partimæssige selskab, jeg var kommet i — der er jo noget, der hedder: sig mig, hvem du omgås — men heldigvis stod det rigtige gammeldags højre, fremskridtspartiet, hvor det altid har stået, også med hensyn til argumentation, så jeg kunne så trøste mig med, at helt galt var jeg nu ikke afbalanceret.

Jeg går ind for forslaget også ud fra de motiveringer, som jeg tør sige næsten altid har været gældende, nemlig at denne læplantning gavner de enkelte landmænd, men også at det er med til at skabe en bedre natur og ikke mindst bedre produktionsbetingelser for det landbrug, som jo stadig spiller sin store rolle for dansk økonomi, og jeg vil da heller ikke undervurdere de beskæftigelsesmæssige foranstaltninger i den nuværende situation, så fra vores side kan man vente en positiv stilling under udvalgsbehandlingen.

Ordføreren for forslagsstillerne (*Svend Havggaard*) (RV):

Jeg er ked af, at jeg ikke kan takke alle for tilslutning. At fremskridtspartiet ville sige nej, bl. a. fordi man næsten kunne tjene på at fjerne de gamle hegn og så plante nye, var vel ikke overraskende, men jeg havde unægtelig ventet noget lidt mere positivt fra regeringspartiet. Jeg er ked af, at hr. Erik Andersen sagde så absolut nej; ministeren gav dog den indrømmelse, at han var meget positiv over for selve sagen, og der var noget med, at der eventuelt var 1 mill. kr. i baghånden, hvis det endelig skulle være osv. Jeg vil bede hr. Erik Andersen og hans parti tænke én gang til over denne sag; jeg tror ikke rigtig, man er klar over, hvor galt det er ved at være med hensyn til huller i hegnene, og hvor stærkt det haster med at få noget gjort ved det.

De konservative var sympatiske, hvis der var behov for det; det kan være, vi skulle tage en tur sammen over i Vestjylland og se på hullerne i hegnene dér, så tror jeg, man ville erkende, at der er et behov.

Så vil jeg i øvrigt takke venstre, SF og kristeligt folkeparti og kommunisterne for tilslutning og håbe på, at det skulle være

muligt at få lidt flere med, så forslaget kan blive gennemført.

Ministeren sagde vældig mange rigtige ord om sandflugten og klimaforhold og miljøforbedring og den slags ting og også, at det spillede en rolle med hensyn til landbrugets og gartneriets afgrøder, men det er altså ved at gå galt, og det er ikke nok, at man er sympatisk indstillet over for disse læhegns betydning hidtil, det er et spørgsmål, hvordan de vil være i fremtiden.

I årene 1938-1963 havde vi det berømte flyvende korps, som plantede ikke mindre end ca. 43.000 km læhegn, og vi kan spørge os selv, hvordan der havde set ud i store dele af landet i dag, hvis det ikke var sket. Jeg er overbevist om, at hvis denne plantning ikke var gennemført, ville betydelige dele af Vestjylland i dag begynde at ligne en ørken, så alvorligt er det faktisk. Læhegn ældes, der er store huller i de førstplantede hegn fra 1938 nu, og hvis ikke de bliver fornyet og fornyet gradvis — ikke på én gang, for så går det galt, så er der for store åbne områder — vil vi på et eller andet tidspunkt bittert fortryde, at vi kom for sent i gang.

De senere års støtte er ikke blevet ajourført; nu nævnte ministeren jo muligheden for at få nogle EF-midler, men det ligger faktisk sådan, at med den nuværende støtte er der ikke baggrund for at udnytte de eventuelle EF-midler fuldt ud; det må vel også være en ting, vi skal se på.

Hvis man skal plante af betydning, skal der helst plantes kollektivt, dels fordi selve planlægningen både med arbejdets tilrettelæggelse og med hensyn til hegnenes placering er vigtig, dels også fordi man herigenem får en langt større virkning over et større areal og en langt større effektivitet af plantningen. På disse områder har vi med dette forslag, som venstre og de radikale har fremsat i fællesskab, anbefalet, at der gives 50 pct. til planter og arbejde, og at enkelte ejere, hvor der ikke kan plantes kollektivt, får en lidt anden procent.

Men der kan jo ikke plantes, uden at der er planter til rådighed, og det er her, det halter med hensyn til ministerens indstilling, for hvis ikke planteskolerne får sikkerhed for, at disse planter nogle år fremover kan afsættes, hvad der netop kan ske igen-